

Maade, een gang blev indført i Lovgivningen. Jeg troer, det ligger nær at see, hvad Consequensen kunde blive heraf, naar det først blev en almindelig Regel. Jeg maa derfor anbefale at stemme for Lovforslaget, som det er kommet tilbage, dog med den Endring, som er foreslaaet af den ærede 4de Landssthingsmand for 1ste Kreis (Krieger), som jeg anser for at være en Forbedring, da den ihdeligt og klart siger det samme, som den nye § 2 foresliger. Jeg skal saaledes anbefale, at man stemmer for Endringsforslaget og derefter for Lovudkastet i dets Heelhed.

Lehmann: Jeg skal her til kun bemærke, at, naar det Gudske Lov her i Landet er en gammel og fast Anstæelse, at man har stor Respect for og stor Tillid til Domstolens Afgjørelse, saa er det, fordi man derved forstaaer en Afgjørelse, overeensstemmende med de bestaaende Love og Rettigheder; men det er jo ikke Andet end et ligefrem Drøspil at ville vindicere det for en saadan Commission med ubegrændet Myndighed til at afgjøre Sagerne efter bedste Skjøn.

Krieger: Men det ærede Medlem vil ogsaa erkjende, at hvad han forrige Gang sluttede med, ikke kunde ramme Enhver, der stemmer for det; der nu foresligger fra Folkethinget med en Omredaction. Det ærede Medlem sagde, at den, der er uberettiget til at give Love om dette Forhold, er ogsaa uberettiget til at overgive Forholdet til en Commission. Det kan jeg erkjende er fuldkommen sandt, men det er ingenlunde givet, at de, der foretrække Forholdets Afgjørelse gennem en Commission, derved erklære, at de ansee sig selv for uberettigede til at afgjøre Forholdet ved Lov. Det kan være et Hensigtsmæssigheds spørgsmål. Der ligger ikke heri med nogen Nødvendighed en saadan Incompetenceerklæring.

Lehmann: Jeg beklager, at jeg maa tage Ordet een gang endnu; men min ærede Nabo (Krieger) kjenner vistnok endnu langt fuldstændigere end jeg denne Sags Historie, og han vil da vide, at da Sagen var for forrige Gang i Landstinget, kaldt den, fordi der reistes

Tvivel om Lovgivningsmagtens Berettigelse til at afgjøre dette Spørgsmaal, at den samme Tvivel er bleven reist ogsaa i denne Session baade i dette og i det andet Thing, og at det nu foreliggende Lovforslag er en Afspøning af et Forslag, som ligefrem er støttet paa accurat de samme Grunde, hentedes fra Nødvendigheden af Domstolens Mellemkomst Spørgsmaal om privat Eiendomsret, en Grundsetning, der vistnok er aldeles rigtig, hvorfor jeg ogsaa, ved at støtte Lovforslaget, har gjort mig Umage for at paavise, hvorledes den ikke fandt Anvendelse paa nærværende Sag, fordi her ikke eksisterede klare Eiendomsforhold, som kunde paakjendes af en Domstol, hvorimod der netop forelaa et Forhold, der krævede Afgjørelse ved Lovgivningsmagten. Altsaa, naaget Ingen kan sige, hvad hver Enkelt's Motiv har været, siger jeg, at dette Endringsforslag idetmindste for mig ikke efterlader nogen Tvivel om dets Rigtighed, og havde jeg hadt nogen Tvivel i saa Henseende, saa vilde den være fuldstændigt bortryddet af min ærede Nabo tilhøire (Hasle), idet han har fundet sine juridiske Strupler beroligede ved den summariske Proces af en Commission, der kun har Navn af en Domstol.

Krieger: Mit sidste Ord i denne Sag skal være det, at netop den Umstændighed, at de Medlemmer, som have hittil Tvivel om Lovgivningsmagtens Competence, med saa stor Letthed vedtage en saadan Skjønret, viser, at Tvivlen ikke kan være saa overmaade dybt grundet.

Hasle: Jeg troer, at det er uberettiget, hvad den næstsidste ærede Taler hittede; fordi man modsætter sig en Sags Afgjørelse ved Lovgivningsmagten og henviser den til Domstolene, derfor kan man med ligesaa fuld Ret henviser den til en Domstol, som bliver nebsat i Anledning af den bestemte Sag.

Da ikke flere ønskede at høre sig, sluttedes Forhandlingen, og man gik til Afstemning, hvorved:

Forslag af Krieger:

at § 2 affattes saaledes:

Saafermt Nogen af et Sogns Beboere maatte ansee sig berettiget til at erholde en